

G.A.RUMLÉNA

Když dal Jára Cimrman první náčrt hry České nebe přečíst jeho příteli Josefu Svatopluku Macharovi, řekl mu básník, že za neúspěchem jeho her možná stojí Cimrmanovo nebásnické jméno. Křestní jméno Jára zní prý moc domácky a Příjmení Cimrman zase německy. A hned mu navrhl pseudonym: Jaroslav Budivoj Tesař. S ním že by měl u vlasteneckého publika větší ohlas. Cimrmanovi však byla dobová móda košatých básnických jmen směšná. Z jednoho z dopisů nalezených v Macharově pozůstalosti to vystihuje značně pregnantně: Každý by měl nosit to jméno se kterým se narodil. Prosím, když se někdo jmenuje Václav Jebaví a chce být básníkem symbolistou, nedivím se že píše pod pseudonymem Otakar Březina. I když nevím co mu vadilo na jméně Václav. Jedna z Cimrmanových raných prací dosvědčuje, že ho tato problematika zajímala už od studenských let. Když se poprvé setkal se jmény dvou středověkých básníků ze 14.století, byly to Smyl Flaška z Pardubic a Beneš Krabice z Veitmille napsal o nich pro školní akademii vtipnou scénku. Měla takový úspěch že se na škole udržela ještě dlouho po té, co Cimrman dostudoval. My jsme váhali, zda publikum s touto scénkou seznámíme, kolegové totiž pro její najívitu odmítli účinkovat, ale jelikož jde o první dramatický pokus, někteří se nechali přemluvit a já jim za to děkuji, jsou to kolegové Václav Kotek a Miloň Čepelka.

TUBUS